

[Kurt Hansen.]

altså være noget, man konkret kunne gå i gang med, som ville betyde øget beskæftigelse, uden at det kostede en eneste øre.

Vi har også oplevet store rationaliseringer inden for post- og telegrafvæsenet og inden for DSB. Statsministeren nævnte godt nok, at der var blevet konverteret en masse overarbejde inden for lige netop disse to sektorer til 300 nye job. Det er da meget godt, men at post- og telegrafvæsenet påtager sig opgaver, som det aldrig nogen sinde har haft før, idet man på særdeles favorable vilkår tilbyder erhvervslivet, supermarkederne osv. at bringe deres dødsyge forurenende brochurer ud til befolkningen for næsten ingen penge, samtidig med at almindelige mennesker skal vente halvanden dag på at få et brev, der bliver sendt fra Jylland, kan vi naturligvis ikke acceptere. Vi mener, at der udmærket kunne sættes flere folk ind i post- og telegrafvæsenet, som kunne sikre en ordentlig postbetjening for almindelige mennesker – ikke bare sådan, som man bevidstløs gør nu, hvor man ensidigt satser på at få trukket reklamer osv. for erhvervslivet og supermarkeds kæder ind i post- og telegrafvæsenets virksomhed.

Vi har også set, hvordan overdragelsen af rengøringsarbejde fra kommunal regie til DDRS har betydet, at der er blevet bortrationaliseret en masse job. Vi har set, at de folk, der er ansat inden for DDRS, går 4–5 kr. ned i timen, samtidig med at de skal lave meget, meget mere. Det er en politik, som regeringen åbenbart har støttet, men vi må sige, at det er en fuldstændig uacceptabel politik, i det øjeblik regeringen, som den har gjort i sin beskæftigelsesplan, er kommet til den erkendelse, at der er meget lidt sparet ved at skære ned inden for den offentlige sektor, og der er en meget lille udgift ved at sætte folk i gang med fornuftigt arbejde inden for den offentlige sektor. Jeg mener, det er en fin og udmærket erkendelse, regeringen er kommet til dér. Der er nok at gå i gang med.

Traditionen tro er det, hvad også debatten har vist, for en stor del erhvervsstøtte der lægges op til i beskæftigelsesplanen og i den økonomiske politik i almindelighed. Vi har klart og tydeligt sagt, vi ikke vil være med til at pumpe milliardbeløb ud til privatkapitalen, som bare bliver kapitaliseret – det kan ikke undgås, det har vi set tydelige eksempler på. Man kan lave subsidieringer på den ene og den anden måde, men selv om man har en høj grad af subsidie-

ring af de danske værfter igennem skibskreditfonden herhjemme – man har subsidiering, der svarer til omkring 40.000 kr. på årsbasis pr. ansat i skibsværftsindustrien – kan man se hr. Jan Bonde Nielsen m. fl. simpelt hen udradere arbejdspladser. Det er rent kynisk økonomisk spekulation, det er ren og skær slagting af virksomheder, der er i gang f. eks. inden for skibsværftssektoren, ikke mindst i forbindelse med B & W.

Erhvervsstøtte på denne måde, eller, som de konservative har foreslået at de unge mennesker af staten skal have en femmer pr. time med i baglommen, når de er på arbejde, og aflevere den til arbejdsgiverne, kan vi ikke være med til under nogen omstændigheder; det vil blot blive kapitaliseret, ikke spor andet.

Her på det seneste er der dukket et nyt begreb op inden for de socialdemokratiske rækker, nemlig sabbatåret. Jeg tror, det var fru Inge Fischer Møller, der lancerede det i første omgang, men det er da blevet nævnt både af statsministeren og af den socialdemokratiske ordfører hr. Auken i dag. Et sabbatår skulle være et led i at lave nogle omfordelinger omkring arbejdsløsheden. Når vi diskuterer disse ting, må vi have det helt stjerneklart, hvor de penge skal komme fra, der skal finansiere et sådant sabbatår. Hvor har regeringen tænkt sig pengene skal komme fra, hvis man går ind på en sådan idé?

Hr. Ole Henriksen har nævnt nogle betæneligheder i forbindelse med gennemførelse af et sådant sabbatår, og jeg deler disse betæneligheder i ret vidt omfang. Der er et par ting, jeg godt vil føje til. Et sådant forslag vil hovedsagelig være til gavn for dem, der i forvejen har en meningsfuld, en kreativ fritid, det vil ikke i tilstrækkelig grad være til gavn for arbejderne på de københavnske broer; de har ikke nogen meningsfuld, attraktiv, kreativ fritid, som gør at de kan bruge et år på at udvikle sig på den ene eller den anden måde. Det, der er problemet for arbejderklassen omkring kampen mod arbejdsløsheden, må rette sig ind efter det krav, som er blevet rejst fra tusindvis af arbejdspladser og snesevis af fagforeninger, nemlig kravet om de 35 timers arbejdsuge uden lønnedgang og tempoopskruning. Det har arbejdspladserne betragtet som en hjørnesten i kampen mod arbejdsløshed.

Jeg vil godt medgive den socialdemokratiske ordfører, at det vil give nogle problemer at